

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem* – 25. **2.**
 Karácsonyi Zsolt: *A második álom* **3.**
 „Ha ott a föld alattad, verhetetlen vagy”.
 Papp Attila Zsolt interjúja a Kossuth-díjas Király Lászlóval **4.**
 Makó Ágnes: *Milyen szarvas?; Sapka* (próza) **7.**
 Vahe Arsen: *A vízen járó, Tündérek eljövetele, Aznavour, Aznavour*. László Noémi fordításai (versek) **8.**
 Márcuťiu-Rác Dóra: *Balsors* (próza) **10.**

Pavilon 420

Juhász Róbert: *Elköszön, Cancer, 4,5 milliméter* (versek) **13.**
 Dénes Gergő: *Signum* (próza) **14.**
 Charles Bukowski: *Levegő és fény és idő és tér; A szemetesekuka; Szerelmes vagyok*.
 Gothár Tamás fordításai (versek) **16.**

Képalá

Zátonyi Tibor – Száraz Miklós György: *Halott városok* (próza) **18.**

Ferencz Imre: *Legenda; Árbóc; Csak; Cirkusz; Nem áll kötélnek* (versek) **19.**

Kinematográf

Gyenge Zsolt: *Leni Riefenstahlról Kelly Reichardtig. Cannes-i fesztiválnapló 2022* **20.**

Theátrum

Bartha Réka: *Színházi terepTESZTelés és a másság arcai* **22.**

Kritika

Szalló Tünde: *Teremt – és kész (?)* (Ozsváth Zsuzsa: *Előző részek*) **24.**

Fülszöveg

Nyeste Emőke: *„Szakrális pontok, ahol az idő örvényleni kezd”* (Száraz Miklós György: *Csodás Magyarország*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Medvepara* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *A francia szimfónia megújítója* **27.**

Artefaktum

Vida Krisztina: *Amikor a több valóban több* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem – 25.

W. Imre az óbudai panellakásban várta A.-t, egyedül, hogy majd jön este, a nyitott ablakon beszűrődő kiabálásban, a dühöngőkben focizó gyerekek káromkodásában folytonosságot érzett, mintha teste egyé vált volna velük a forróságban, mindaz a reménytelen, végtelen éhség a szeretetre, mohó élni akarás ott lüktetett az izzadt trikók súrlódásában, a vékony talpú kínai tornacipőkben, a kapufának csattanó labda magányában.

Így utólag persze, halottan, még fájdalmasabb lesz minden, az összes szó, amiben ott pulzál, ragyog a boldogság vágya, de gondolom, ez sem tart sokáig, hiszen ahogy kihuny az emlékezet, egy pillanat alatt, csak a fekete jelek sorakoznak zavarodottan a papírlapon, immár utasítások nélküli alakzatokba rendeződve.

W. Imre nem tudta, hogy miközben A.-ra várva nyugtalanul lement a földszinten sorakozó postarekeszekhez, amelyek közül az övét még nem feszítették fel újságért, vagy unalomból, vagy a cella sötétlő mélyébe tekintő félelemből, Nyugat-Kamerunban a Monoun krátertől felől különös morajlás hallatszik, s rövid időn belül majd' negyven ember fullad meg a kitörés következtében kiszabaduló irgalmatlan szén-dioxidtól. A lassan leereszkedő keserű gázfelhő esélyt sem hagyott a menekülésre, savanyú párája sokáig ott lebegett a letarolt tópart felett. W. Imre, ahogy kirángatta a szekrényéből a színes virágokkal, holddal, nappal, fűvel, ívelő szivárvánnyal gazdagon díszített borítékot, amelyet nyilván, más nem lehetett, A. rajzolt gondosan, centiről centire haladva keresztül-kasul, nem hagyva teret semmilyen üres és céltalan foltnak, jelezve, hogy a létező világ bármely esetleges, szerény, nevetségesen céltalan részecskéje is belakható érzellemmel, beleborzongott az ismeretlenül rátelepedő, fullasztó tehetetlenségbe. Mintha a színes indák körbefonták, magukkal rántották volna, belelegezve egy papíron porló, krátertől partján elhagyott grafitceruza keserű illatát. Borítékkal a kezében lassan ment föl a második emeletre, csak az üzemen kívüli gomb piros fénye villogott az emeletek között, a liftajtónál.

Szívszorító lapozni az emlékezet lapjait, nem kell ehhez élni. Nem tudom, Villax Karolina írt-e valaha is illatos levelet titkos udvarlóinak, amelyben közölte velük megmásíthatatlan, rájuk nézve kegyetlen döntését, de azt, hogy két év múlva a közeli Nyos tónál ezerhétszáz hálnak meg ugyanígy, fojtogató csendben a gázfelhő alatt, ami szinte észrevétlenül marad majd az ugyanekkor felrobbanó csernobili atomerőmű világfaként égig magasodó árnyékában, elképzelni sem tudom, ki találta ki, pedig nem létezem már, s így tulajdonképpen beleláthatnék az egyetemes semmibe.

A konyhába ment, hogy kivegye a beépített szekrények közé beszuszkolt hűtőből a kommersz likört, amit kapni lehetett a boltban, nem értett az

Ránézett a lőrészerű konyhaablakra szerelt visszapiantó tükkörré, amin látni lehetett, ki csenget a kaputelefonnál, de csak gyerekek szaladtak el nevetve, és feltépte az agyondíszített borítékot.